

Sygn. akt IV KK 112/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 r.,

sprawy **J. P.**

skazanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 270 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 19 października 2010 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 4 maja 2010 r.

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. - Kancelaria Adwokacka kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie skazanego J. P.;

III. obciąża skazanego J. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, cyt. „a to art. 434 § 1 k.p.k. poprzez obrazę przez Sąd w zaskarżonym wyroku zasady *reformationis in peius* poprzez uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV wyroku Sądu Rejonowego z dnia 4 maja 2010 r., i zasądzenie od oskarżonego J. P. na rzecz pokrzywdzonego F. O. odszkodowania w kwocie 5500 zł. oraz na rzecz pokrzywdzonego A. K. w kwocie 1500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2009 roku, podczas gdy punkt IV rzeczonego wyroku nie został zaskarżony w apelacji

wniesionej na niekorzyść oskarżonego J. P. przez Prokuratora Rejonowego w C”.

W związku z podniesionym zarzutem kasacyjnym Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut jest oczywiście bezzasadny. Poza sporem jest, że w pkt. IV wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 4 maja 2010 r., cyt. „na mocy art. 72 § 2 k.k. zobowiązano oskarżonego J. P. do zapłaty na rzecz F. O. kwoty 5500 zł, a na rzecz A. K. kwoty 1500 zł tytułem naprawienia szkody, w terminie 3 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia”. Tym wyrokiem wymierzono J. P. karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Od w/w wyroku Sądu Rejonowego apelację złożył jedynie Prokurator Rejonowy. Zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego J.P. w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając rażącą nie współmierność wymierzonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz celów kary w zakresie jej indywidualnego i społecznego oddziaływania, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary bezwzględnej 2 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy apelację tą uwzględnił w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie dotyczące warunkowego zawieszenia, a także rozstrzygnięcie zawarte w pkt. IV, oraz na mocy art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonego J. P. odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego F. O. w kwocie 5500 zł, a na rzecz pokrzywdzonego A. K. w kwocie 1500 zł – z ustawowymi odsetkami od dnia 16 listopada 2009 r. do dnia zapłaty.

W opisanych realiach nie można podzielić poglądu obrońcy skazanego, iż tak rozstrzygając Sąd Okręgowy uczynił to z rażącą obrazą art. 434 § 1 k.p.k. Przecież wyrok Sądu Rejonowego: 1) został zaskarżony w części dotyczącej kary na niekorzyść, 2) Sąd Okręgowy stwierdził uchybienie podniesione w apelacji (rażącą niewspółmierność kary), 3) wydał rozstrzygnięcie w granicach zaskarżenia (wyrok zmieniono w zakresie orzeczenia o karze).

Przedstawione względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. postanowił jak na wstępie.

